

Sygn. akt V CSK 365/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa T. Sp. z o.o. w K.

przeciwko K. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego

w (...)

z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji strony powodowej, zmienił częściowo wyrok Sądu pierwszej instancji oddalający powództwo o zasądzenie kwoty 178 911,01 zł. z ustawowymi odsetkami i zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 126 884,61 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 czerwca 2012 r., oddalił powództwo i apelację w pozostałej części oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd ustalił między innymi, że strony łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej, w której przy określaniu ilości pobranej przez pozwaną energii stosowano mnożnik 30. W dniu 28 września 2008 r., na wniosek pozwanej wynikający ze zwiększenia poboru mocy, strona powodowa wymieniła przekładniki prądowe i założyła układ pomiarowy z mnożnikiem 50, co oznaczało, że każdorazowe zużycie energii odczytuje się mnożąc wskazania licznika przez 50. Mimo to strona powodowa wystawiając faktury błędnie odczytywała ilości zużytej przez pozwaną energii, stosując nadal mnożnik 30 zamiast 50, a więc przyjmując niższe niż faktyczne zużycie energii. Po zauważeniu błędu wystawiła faktury korygujące na dochodzoną pozwem kwotę.

Sąd Apelacyjny uznał roszczenie za uzasadnione, poza częścią przedawnioną. Stwierdził, że zgodnie z § 6 ust. 3 łączącej strony umowy strona powodowa miała prawo wystawić faktury korygujące a pozwana na podstawie art. 535 w zw. z art. 555 k.c. obowiązana jest zapłacić cenę za faktycznie zużytą energię elektryczną.

W skardze kasacyjnej pozwana jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na występowanie w sprawie czterech istotnych zagadnień prawnych: „1) czy analizując treść umów między stronami stosować należy wykładnię literalną czy też dopuszczalne jest stosowanie takiej wykładni w wyniku której rozszerzy się znaczenie treści umowy? 2) czy w wyniku dokonania zapłaty za towar zobowiązanie kupującego wygasa czy też kupujący zobowiązany jest nadal do uiszczenia zapłaty jeżeli sprzedawca wystawiając fakturę pomylił się przy podaniu ilości dostarczonego towaru a w konsekwencji pomylił się co do jego

wartości i ceny? 3) czy art. 6 k.c. należy rozumieć w ten sposób, że wystarczające jest, iż osoba na której spoczywa ciężar dowodu, reprezentowana przez pełnomocnika wniesie o przeprowadzenie dowodu z dokumentów bez dołączania ich do akt a sąd zarządzi załączenie do sprawy akt innej sprawy, w której dokumenty te się znajdują, czy też konieczne jest załączenie przez tą stronę do wniosku odpisu dokumentów albo złożenie wniosku o załączenie akt sprawy, w której dokumenty te się znajdują? 4) czy zgodne z art. 278 § 1 k.p.c. jest dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczności oceny prawnej postanowień łączącej strony umowy?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien wykazać w pogłębionym i wszechstronnym wywodzie prawnym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako ogólnego i abstrakcyjnego pytania prawnego o charakterze uniwersalnym, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało, przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazania, że mają one tak poważny charakter, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz przydatnego także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała, że w sprawie występują tak rozumiane istotne zagadnienia prawne. W pierwszych dwóch pytaniach nie wskazano jakich przepisów prawa dotyczą przedstawione wątpliwości. W żadnym z pytań nie przedstawiono pogłębionego wyводу prawnego opisującego kontrowersję i rozbieżne oceny prawne powstałe na tle zagadnień ani nie przedstawiono argumentów przemawiających za jednym z rozwiązań, nie wykazano też, że są to kontrowersje poważne i istotne, wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd

Najwyższy w celu realizacji jego konstytucyjnej funkcji sprawowania nadzoru nad orzecznictwem sądów powszechnych. Pominięto również liczne wypowiedzi Sądu Najwyższego dotyczące zagadnień wskazanych w pytaniach 1, 2 i 4, a treść i uzasadnienie pytania 3 wskazują, że w istocie jest to pytanie o to, jak prawidłowo powinien być sformułowany określony wniosek dowodowy, a nie zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Sąd nie orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego, gdyż odpowiedź na skargę kasacyjną zawierająca wniosek w tym przedmiocie została zwrócona, a więc nie wywołała skutków prawnych, podobnie jak wniosek zawarty w piśmie procesowym strony powodowej, złożonym po upływie terminu do wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjną, a więc nie wywołującym skutków związanych z jej wniesieniem, w tym możliwości żądania zasądzenia zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wynikających wniesienia odpowiedzi na skargę.